

ŽABOKUK

obsah:

Zamyšlení.....	3
Kalendárium.....	6
(Ne)obyčejní lidé.....	8
Vzkříšení	10
Červené šaty	12
Perly z našich kázání	13
Don Bosko	14
Listopadové setkání pastorační rady farnosti....	17
S anděli na horách.....	18
Zabíjačka 2013.....	20
Senior Club	23
Měřím metr, no a co!	25
Oratoř bez hudby je jako tělo bez duše	26
Od ucha k uchu	27

významné dny

křty:

děti:

Damián Pavel Maliňák	10. 3. 2013
Klára Ličková	10. 3. 2013
Vlastimil Daniel Weiss	7. 4. 2013
Tomáš Radovan Jandl	7. 4. 2013
Diana Marie Báčová	28. 4. 2013
Francesca Anna Carossini	19. 5. 2013
Lucie Marková	19. 5. 2013

svatby:

Petr Klang - Barbora Svobodová	6. 8. 2013
--------------------------------	------------

pohřby:

Oldřich Pajgrt	* 24. 4. 1926	† 5. 4. 2013
----------------	---------------	--------------

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 18. 8. 2013.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk.

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo

periodického tisku: MK ČR E 17501.

Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: Jan & Jana Šlachtovi, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský jako členové redakční rady, příspěvovatelé z farnosti a střediska mládeže.

Grafická úprava a sazba: Jan Huňáň.

Fotografie: fotografie „Akce farnosti“ – Petr Polanský, archiv středisko, farníci.

Tisk: tiskem.cz. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, www.brno.sdb.cz, tel: 541 213 110
NEPRODEJNÝ, k vyvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Odkaz svatých Cyrila a Metoděje

Blíží se nám 1150. výročí příchodu slovanské misie na Velkou Moravu. To mě přimělo přečíst si něco o těchto dvou významných lidech. Nadchla mě útlá knížka od Petra Píthý Svatí Cyril a Metoděj. Je velmi čtivá, a tak ji touto cestou doporučuji.

Otec těchto bratrů byl vysoce postavený státní úředník byzantské říše. O matce se soudí, že byla slovanského původu. Metoděj byl starší než Konstantin (řeholní jméno Cyril dostal později), a přesto bratra respektoval. Oba byli výjimeč-

ně vzdělání. Každý z nich měl však jinou povahu. Metoděj byl mohutné a vznosné postavy. Byl vladařsky rozhodný, často i hrozivě vznětlivý. Tichý a přitom nesmlouvavě pevný Konstantin jej mírnil. Takto se velmi dobře doplňovali. Společně přeložili celé Písmo svaté (kromě knih Makabejských). Byli si vědomi, že texty budou čteny nahlas při mši svaté, a tak dbali na to, aby čtenář neměl potíže s výslovností ani s rytmem. Z tohoto pohledu je to náš nejlepší překlad až dodnes.

Císař je pověřil misíí na Velké Moravě, poté co o ni požádal Rastislav, kníže velkomoravský, aby mohlo být křesťanství zpřístupněno prostým lidem. Od samého počátku bylo jasné, že půjde o misii krajně obtížnou.

Konstantin v té době cítil silně postup své nemoci a úbytek sil – měl zřejmě tuberkulózu. Tu byl ochoten přemoci, ale zpráva, že Slované na Moravě nemají své písmo, ho rozkolísala. Císař jej vyzval, aby toto písmo sestavil. To se Konstantinovi podařilo a bylo to vnímáno jako zázrak. Navíc šlo o písmo fonetické, tedy schopné zachytit přesně mluvené slovo. Díky tomu naše děti nemají problémy s psaným textem, jak je tomu například v Anglii a Francii.

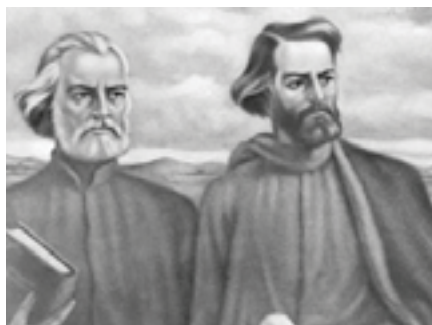
První, co Konstantin po příchodu na Moravu udělal, bylo, že shromáždil schopné mladé muže a zahájil jejich výuku, aby mohla vyrůst první generace slovanských kněží. Starost o výchovu kněží byla pro něj velmi důležitá.

Po čase se vydali s Metodějem i těmito žáky do Říma, aby dosáhli jejich vysvě-

cení na kněze a potvrzení slovanské liturgie. Konstantin v Římě skončil svou životní pouť. Krátce před smrtí vstoupil do kláštera a přijal řádové jméno Cyril. Ještě než zemřel, zapřísahal Metoděje, aby se vrátil na Moravu a pokračoval ve společném díle. Věděl, že by se bratr raději vrátil domů do svého kláštera. Vše tu vyznívá, jako by Konstantin nesl práci na Moravě z čisté lásky, zatímco Metoděj z povinnosti. Kdo však má větší lásku: Ten, který se musí k práci pro druhého sám přinutit, nebo ten, komu to nečiní potíže? Metoděj bratra poslechl a věrně v práci pokračoval, i když to bylo stále obtížnější. Cestou zpět byl v Německu uvězněn a strávil ve vězení dva a půl roku. Ani na Moravě to pak jako arcibiskup neměl jednoduché. Nikdy to však nevzdal.

Svatí Cyril a Metoděj nám zanechali vzácné dědictví. Naším úkolem je nést dál, co nám přinesli, a pracovat každý na svém místě, jak jen můžeme.

P. Radek Gottwald

Nový život

Každý týden chodím do sauny. V přítmí za chuchvalci páry jen stěží rozeznávám siluety sousedů. Někdy jsem úplně sám. Nelze na nic zacílit zrak, k ničemu upnout pozornost. Povrch těla je zaměstnán sám sebou a duch se obrací dovnitř. Vyplouvají dávné vztahy, skutky, předsevzetí. V tom temnu a horku je vše nahé a zřejmé. Za většinu svých činů se stydím. Stydím se i za to, co bylo motivováno dobrými úmysly. Stěží jsem našel několik rozhodnutí, za

která jsem rád, že se vše stalo tak, jak se to stalo. Bez výjimky jde činy, o kterých neví nikdo kromě Pána a mě samého.

Když jsem byl mladší, chtěl jsem vrátit čas. Chtěl jsem mít novou šanci. Teď už ne. Už vím, že by na mě znovu padla tíže rozhodování, přišlo hryzáni svědomí a stud před Pánem. Těžko bych byl lepší.

Jak to vidíš Ty, Pane? Myslíš, že jsem měl aspoň někdy dobrou vůli? Myslíš, že se snesu se svatými v ráji? Mám naději na nový život?

Argus Guttenstein

Více: www.velehrad.eu/dny-lidi-dobre-vule

kalendarium

- 2. 6. Dětský den – Večerníček
- 6. 6. VKH sportovní den
- 7. 6. Hudební soustředění
- 8. 6. Brněnská salesiánská volejbalová liga
- 13. 6. Závěrečné dopoledne KM
- 16. 6. Free Stage Akce – Animátorské rožnění
- 16. 6. Závěrečná akademie

- 20. 6.** Poslední animátorská mše
- 21. 6.** Fotbalový turnaj – mladší
- 21. 6.** Závěrečný táborák
- 22. 6.** Fotbalový turnaj – starší
- 25.–27. 6.** Středisko v rukou animátorů

Spirituální dimenze člověka

Vzdělávání se již dlouho netýká jen dětí a studentů. Nedávný dokument Evropské unie požaduje, aby možnost celoživotního vzdělávání byla poskytnuta zvláště lidem ve věku 50 a více let. Před sedmi lety byl na Masarykově univerzitě v Brně zahájen projekt Univerzity třetího věku nazvaný *Spirituální dimenze člověka. Živá teologie*. Do čtyřletého vzdělávacího programu zaměřeného na otázky spirituality se zapojilo více než 900 seniorů, kteří ve dvou týdenních intervalech přijížděli do Brna ze čtyř krajů ČR.

Přístup ke vzdělání nemá být ovšem umožněn pouze seniorům, kteří kdysi složili maturitní zkoušku. Navíc v období totality bylo institucionální vzdělávání pro mnohé obtížně dostupné. Brněnská akademie třetího věku ve spolupráci s Biskupstvím brněnským proto v akademickém roce 2013/2014 otevírá pro seniory kurz Spirituální dimenze člověka, do kterého se mohou hlásit všichni lidé vyššího věku bez ohledu na dosažený stupeň školního vzdělání. Kurz začne v polovině října, bude probíhat ve čtrnáctidenních intervalech vždy v pátek odpoledne v zařízení Masarykovy univerzity v centru Brna a zahrne 15 dvouhodinových lekcí. Navíc bude posluchačům poskytnuta příležitost k individuálním konzultacím.

V kurzu přednášejí pedagogové Masarykovy univerzity (*prof. V. Smékal, prof. P. Osolsobě, prof. J. Unger, doc. J.*

Hanuš), Palackého univerzity v Olomouci (*prof. L. Tichý, prof. K. Šípr, doc. K. Komárek*) i odborníci z terénu. Posluchači uslyší také přednášky brněnského biskupa Mons. *Vojtěcha Cikrleho*, generálního vikáře Mons. *Jiřího Mikuláška*, i kanovníka Mons. *Václava Slouka*. Proběhnou přednášky na téma *Základy spirituální teologie*, Druhý vatikánský koncil, Evropa a náboženství, Jak předcházet duchovním poraněním, Bible o stvoření světa, Proč a jak se vzdělávat ve vyšším věku, a další.

Počet míst je samozřejmě omezen, proto je potřeba se přihlásit co nejdříve. Je možno tak učinit prostřednictvím internetu na **www.bioetika.cz**, osobně nebo písemně na Centru pro rodinu a sociální péči Brno, Josefská 1 (v přihlášce je potřeba uvést telefonní číslo, a pokud možno emailovou adresu). Informace je možno získat na elektronické adrese **bioetika@bioetika.cz**, případně také na telefonním čísle 548 527 262. Celoroční poplatek činí 700 Kč a zahrnuje také sylaby všech přednášek.

Bylo prokázáno, že mechanismy stárnutí jsou sice zakódovány geneticky, ale rychlost a typ stárnutí jsou ovlivnitelné vnějším prostředím, a tedy také způsobem života. Již proto je dobré se na stáří včas připravit.

Květoslav Šípr

A ty černý, ty tam vzadu... Manželé Vejlupkovi

Povídání s dnešními zpovídánými byl takové, jako oni sami- příjemné a veselé, pohostinně plynulo obklopeno jahodami a voňavým vínem.

A jestli si třeba náhodou budete chtít Mariku a Borise Vejlupkovy, se kterými je tento letní rozhovor, zevrubně prohlédnout, pátrejte na mši svaté vzadu u nástěnky, jen jedna dvojice tam bude mít shodně uhlově černé vlasy, a to jsou zrovna naši milí.

Borisi, přivolej letní romantiku vaší lovestory!

Setkali jsme se v r.1992 na sjezdu mladých odborářů v Západním Německu. Já tam byl za Královopolskou, Marika za slovenské Strojírny Tlmače. Měl jsem po vojně, začali jsme spolu chodit, jenže se blížilo rozdělení republiky k 1. 1. 1993, kdyby se všechno papírování okolo svatby zkomplikovalo, takže jsme se rozhodli to stihnout ještě před koncem roku a po půl roce vztahu jsme se brali.

Potěšte čtenáře bytovými peripetie novomanželů.

Po svatbě nás čekalo malé překvapení: z odstěhování babičky k jejímu dlouholetému příteli sešlo, takže jsme nejprve bydleli všichni společně v jejím jednopokojovém bytě- babička spala v kuchyni a my v pokoji. Když se nám pak narodila Verča, získali jsme náhodou domovnický byt na Bráfově- to ale obnášelo třeba obsluhu dvou kotlů na lehké topné oleje,

kdy jsem měl tak natrénovaný sluch, že jsem i ve spaní slyšel, když jeden vypnul. K tomu dál patřilo i vymetání komínů, umývání schodů, odhazování sněhu. Nastávaly situace, kdy v zimě přes den vypnul kotel, Marika si dala Verunku do klokanky a utíkala do telefonní budky mi do Královopolské zavolat, ať ho jedu domů rychle nahodit.

Marika: K babičce jsme se potom ještě vrátili a společně ji dochovali, někdy nastávaly úsměvné situace, když babička, už víc zahleděná do minulosti, dávala Borisovi instrukce před odchodem do práce, jak má pašovat slivovici, aby ho nedopadlo gestapo.

Co jste dělali, když zrovna Boris nepašoval?

Od začátku jsme chtěli být hodně spolu, takže jsem začal, i když jsem byl nevěřící, doprovázet Mariku v neděli do kostela. Pamatuji si, jak jsem se na mši nudil a přišlo mi to dlouhé, a taky, jak mě rozčilovala zpověď, nemohl jsem pochopit, proč se Marika chodí zpovídat. Chodívali jsme do Kr.Pole, jednou jsem si tam koupil Nový zákon a začal ho větu po větě studovat. Do toho jsme tam měli velké štěstí na jejich příklad a svědectví. P. Hověz mě potom připravil k 1.sv.přijímání, uměl kolem sebe vytvořit úžasné živou skupinu, a já se ho dost neúnavně vypytoval.

Jak prožíváte víru ve vaší rodině?

Nijak zvlášť výjimečně, společně se celá

rodina modlíme v adventu a postu, jinak u jídla o víkendu. Víra je přirozenou součástí našeho každodenního života. S Mariikou spolu už čtvrtým rokem vždycky na podzim chodíme na Biblický kurs.

Jak vás oslovilo salesiánské dílo?

Když jsme se přestěhovali do Žabin, začali jsme tady chodit do kostela a po královopolském baroku jsme si říkali: "No co toto je." Ale pak začaly chodit holky do spolča k salesiánkám, přišla nabídka přípravy na biřmování, stali jsme se salesiány spolupracovníky, všechno tak nějak přirozeně.

Máte dvě dcery Veroniku a Terezu, co poradíte při výchově?

Svěřit je salesiánům. Ti je zaujmou, vtáhnou, umožní jim poznat spoustu lidí.

Kdo na vás přehodil veslo vedení lektorů?

Boris dostal při biřmování za úkol číst jedno čtení a pak, jak tak stáváme blízko sakristie, jsme bývali někdy osloveni. Zapisování lektorů jsme potom zdělili po Standovi Caletkovi.

Jak vnímáte lektorskou službu?

Byli bychom rádi, kdyby se k nám přidali i noví lektori, protože bychom měli číst všichni- celá paleta lidí. Čtení je totiž v první řadě služba, nejde tam o to se jít předvádět. Naopak, třeba večerní mše v sobotu je opravdu vyložene služba, o tu nemívá nikdo zájem. Kdysi řekl pěkně pan Buráš: "Lektor má tu čest zpřítom-

ňovat Boha." A jde o to se spolupodílet na tomhle zpřítomňování, nejde tady o to, jestli se třeba někdo bojí, že zadrhává.

A co když někdo na lektorství pomýšlí, ale ostýchá se?

Jestli někdo chce být lektorem, tak už lektorem je. My většinou s těmi, co začínají, probereme jejich první čtení, řekneme si, jak co má vypadat, nastavení mikrofonu. Organizační věci přebereme my, přečíst to musí oni. Ona to vlastně není žádná rozkoš, jít k ambonu a číst, je to spíš nějaké volání.

Blíží se léto, co byste vybrali z vaší knihovny do kufru na dovolenku?

Marika: Já mám ráda knížky od Marka Orko Váchy

Boris: Já myslím, že každý má v životě fázi, kdy musí hledat a najít si sám, takže bych ani nic nedoporučoval. Ale jestli mě někdo oslovuje, tak P. Špidlík, třeba jeho Spiritualita křesťanského východu.

Máte nějaký cestovatelský sen?

Máme. Jít poutní cestu do španělského Santiaga Compostely. Už strádáme na cestu.

Děkuji za rozhovor a přeji Marice a Borisovi, ať se jim jejich sen podaří uskutečnit. A nám všem, ať vylezeme z ulity lenosti a falešného studu a třeba si i nějaké čtení vezmeme.

Milena Alday Delgado

„Jsi milován!“

Ano, ten hlas mluví shůry i zevnitř, měkce šeptá i nahlas volá: „Ty jsi můj milovaný, jehož jsem si vyvolil.“ Skutečně není snadné zaslechnout ten hlas ve světě vyplněném hlasy, které řvou: „Ty nejsi dobrý, jsi ohavný, jsi bezcenný, zasloužíš si pohrdání, jsi nula – pokud nedokážeš opak.“ Ty negativní hlasy jsou tak hlasité a tak pronikavé, že se jim snadno uvěří. Je to velká past, past sebeodmítání. Vždycky mě znovu překvapí, jak rychle tomuto pokušení podléhám. Jakmile mě někdo obviní nebo mě kritizuje, jakmile jsem odmítnut nebo opuštěn, hned si myslím: „No, to zas jednou dokazuje, že nic neznamenám.“ Místo abych se kriticky podíval na okolnosti nebo se pokusil pochopit omezenost vlastní i těch druhých, mám tendenci se obviňovat – ne proto, co jsem udělal, ale proto, kdo jsem. Možná si myslíš, že je pro tebe větším pokušením arogance než sebeodmítání. Ale není arogance vlastně rubem odmítání? Není arogance jen jiný způsob, jak se vyrovnat s pocitem méněcennosti? Víím až příliš dobře, že za mou arogancí se skrývá hodně pochybností o sobě, stejně tak jako se v mém odmítání sebe sama skrývá hodně pýchy. Sebeodmítání je největším nepřítelem duchovního života, protože odporuje posvátnému hlasu, který nás volá jako „milované“. Být milován – to vyjadřuje tu nejvnitřnější pravdu o naší existenci. Pohyboval jsem se okolo ní ve větších nebo menších kruzích a vždycky jsem hledal někoho nebo něco, co by

mne přesvědčilo, že jsem milován. Jako bych stále odmítal slyšet hlas, který ke mně mluví z nejvnitřnější hlubiny mé bytosti a říká: „Ty jsi můj milovaný, jehož jsem si vyvolil.“ Myslím, že rozumíš, o čem mluvím. Cožpak ty, stejně jako já nedoufáš, že přijde nějaký člověk, nějaká věc nebo událost a dá ti konečný pocit vnitřní pohody, po níž toužíš? Nedoufáš občas: „Kéž tato kniha, myšlenka, kurs, cesta, práce, země nebo vztah splní mou nejhlubší touhu.“ Ale zatímco čekáš na ten tajemný okamžik, jdeš stále dál a dál, cestou necestou, stále úzkostný a neklidný, stále žádostivý a rozhněvaný, nikdy úplně neuspokojený. Tato cesta vede k duchovnímu vyčerpání a vyhasnutí. Je to cesta k duchovní smrti. Ale ty ani já se nemusíme zabíjet. Jsme milováni. Byli jsme důvěrně milováni už dlouho předtím, než nás začali milovat i zraňovat naši rodiče, učitelé, manželé, děti i přátelé. Taková je pravda o našem životě. Tuto pravdu vyslovuje hlas, který říká: „Ty jsi můj milovaný.“

**Smích, aneb proč víra
a humor patří k sobě**

Jana Šlachtová

Prosba o záměnu

„Pane Bože, já chodím do práce každý den a dru osm hodin, zatímco má žena je jen doma. Chtěl bych, aby rozuměla, co musím vytrpět každý den. Prosím tě vyměň na jeden den její tělo s mým. Amen.“

Bůh díky své nekonečné moudrosti udělal zázrak. Příští ráno se vzbudil Karel v ženském těle. Udělal snídani, vyvenčil psa, vzbudil děti, připravil jim oblečení, snídani a svačinu a odvezl je do školy. Potom jel zpět domů, cestou vyzvedl věci v čistírně, stavil se v bance pro peníze a zajel na velký nákup. Doma celý nákup vynosil a uklidil, vyčistil kočce krabici a šel vyvenčit psa. Bylo již 13.00 a on teprve pospíchal ustlat postele, dal práť špinavé prádlo, trochu otřel prach a vytřel podlahu v kuchyni. Pak jel do školy vyzvednout děti. Cestou domů nastala debata s dětmi o učebnicích nutných k vypracování úkolu, které ovšem zapomněly ve škole, takže se musel s nimi vrátit. Když konečně dorazili domů, připravil jim jídlo a dohlédl na to, aby děti začaly s úkoly. Pak vytáhl žehlicí prkno, začal žehlit a současně se díval na televizi. Teď už bylo 17.30 a pomalu nastával čas na přípravu večeře. Poté, co se najedli, sklidil se stolu, uklidil kuchyni a spustil myčku nádobí. V době, kdy šla jeho partnerka ven se psem, vykoupal děti, poskládal čisté a usušené prádlo, naládoval další pračku, dohlédl na to, aby děti šly do postele. Potom si stoupl znovu k žehlicímu prknu... Po desáté byl naprosto vyčerpán, a ačkoliv jeho denní

činnost ještě nebyla zcela hotova, šel si Karel lehnout. V posteli očekávala jeho partnerka něžnosti. Další ráno, když se Karel probudil, ihned padl u postele na kolena a modlil se k bohu: „Prosím, prosím, Bože, přeměň to zase zpátky, byla to chyba, závidět mé ženě možnost být celý den doma.“ Pán Bůh díky své nekonečné moudrosti odpověděl: „Vidím, že ses poučil, a rád to zase změním, ale musíš počkat devět měsíců, protože jsi včera otěhotněl...“

Převzato z knihy Henri J. M. Nouwen
Život milovaných dětí
Připravila Jana Šlachťová

co proběhlo ve farnosti...

Den farnosti 2013

17. 3. 2013 P. Radek Gottwald

Nebojme se neřešitelných situací. Pomůže nám v tom nový pohled a rozhovor s Bohem, na kterého se můžeme obrátit a mít k němu důvěru. On má pro všechno řešení!

29. 3. 2013 P. Jan Stuchlík

Po utrpení, které prožíváme, máme víru ve zmrtvýchvstání!

30. 3. 2013 P. Libor Všetula

Poselství Velikonoc je kniha o třech stránkách:

Zelený čtvrtek – první kniha – služba – láska.

Velký pátek – druhá kniha – utrpení, osamocenosť – naděje.

Bílá sobota – třetí kniha – víra. Víra znamená, že život má za každých okolností cenu. I když se bojím smrti, je to tajemný způsob, jak se setkat s Pánem.

31. 3. 2013 P. Libor Všetula

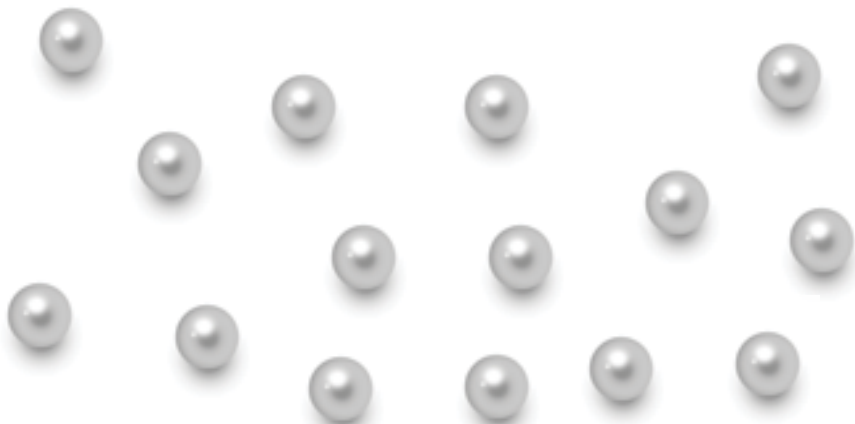
Co by si o mě jednou, až tady nebudu, mí potomci přečetli v knize mého života, když se podívám na to, jak právě žiju?

21. 4. 2013 P. Jan Stuchlík

Usilujme o hlubší jednotu s Bohem i se svými blízkými. Snažme se jim odpustit a přijmout je. Nejsou zlí, jsou jen jiní.

28. 4. 2013 biskup Vojtěch Cikrle

Jediná závislost, která vede ke svobodě, je závislost na Duchu svatém!

Nověna a slavnost Seslání Ducha Svatého

Jako každý rok probíhala v našem kostele před slavností Seslání Ducha sv. nověna. Scházeli jsme se, abychom společně chválili Pána a vyprošovali dary Ducha sv. pro sebe i své bližní. Prožili jsme pěkné večery ztišení, rozjímání, zpívání i vzájemného povzbuzení při svědectví konkrétních osob.

Během závěrečného večera jsme odezdali kameny, které symbolizovaly to, co nás v životě tíží a svazuje, do hořícího srdce Ježíšovy lásky. Z košíku jsme si vybrali citát z Písma, který nás má provázet po celý rok.

Děkujeme všem, kteří se na její přípravě podíleli.

Michaela Vilímovská

Farní pout' po stopách sv. Cyrila a Metoděje

V letošním roce slavíme výročí 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Při příležitosti tohoto

významného jubilea proběhla v sobotu 8. června farní pout' do míst spojených s misí těchto soluňských bratrů.

Dopoledne jsme navštívili slovanské hradiště v Mikulčicích, které bývalo jedním z hlavních středisek tehdejší Velké Moravy a místem působení sv. Cyrila a Metoděje. Prohlédli jsme si interiér muzea s expozicí i přilehlý areál se základy několika kostelů. Po návštěvě Mikulčic jsme zamířili na Velehrad, kde jsme v bazilice slavili mši svatou. Bazilika i přilehlá prostranství září po nedávné rekonstrukci novotu a jsou tak velmi důstojným místem odkazujícím k počátkům křesťanství na našem území. Na závěr naší pouti jsme se zastavili také

v nedalek & yacute;ch Osvětimatech na Hradisku sv. Klimenta, kde byl podle tradice zbudován kostel sv. Klimenta, ve kterém byly uloženy ostatky tohoto světce do doby, než je Cyril s Metodějem přenesli do Říma.

Snad nebudu mluvit jen za sebe, když poznamenám, že se pouť vydařila, že si z ní jistě každý z účastníků odnesl příjemné zážitky, ale především, že jsme navštívili místa, která se váží k letošnímu výše zmíněnému jubileu a připomněli si tak místa spjatá s kořeny naší víry.

Na závěr bych opět rád poděkoval všem, kteří mi jakýmkoliv způsobem pomohli s přípravou farní poutě.

Stanislav Caletka (člen PRF)

co proběhlo ve farnosti...

1. sv. přijímání

co proběhlo ve středisku...

Střípky ze střediska mládeže

Finská praktikantka Saara

Kdo byl během dubna či května u nás ve středisku, ten si možná všiml, že se tam občas mluví anglicky. To proto, že k nám opět zavítala praktikantka z Finska Saara Valtari. Pro nás pro všechny to bylo milé obohacení. Na konci své dvouměsíční zkušenosti nám zanechala tento vzkaz:

Ahoj! Jsem Saara Valtari a byla jsem tu v salesiánském středisku na praxi od 31. 3. do 25. 5. Jsem z Finska, to je trochu daleko. Jsem tu proto, abych poznala českou kulturu a život v jiné zemi. Moc

Je tu tak dobrá atmosféra! Zapojila jsem se do různých aktivit, povídala si a hrála s dětmi a mládeží. Byla jsem v keramice,

v Klubu maminek, v Krtkovi a v Otevřeném klubu. Mějte se!

Saara

Rekonstrukce hřiště

V létě nás čekají další práce na sportovním areálu střediska. Tentokrát je třeba opravit malé víceúčelového hřiště. Povrch i jeho podloží už neplní dobře svou funkci a je nutné je vyměnit. Zároveň vyměníme i rozsáhlé opotřeбенé ochranné oplocení okolo, aby hřiště zase mohlo příštích deset let dobře fungovat. U hokejbalového hřiště chceme vyměnit

plexisklo, aby bylo na plochu hřiště lépe vidět. Pevně věříme, že tyto investice za asi 800 000 Kč jsou pro stovky dětí

a mladých, kteří na hřiště přicházejí, významné a smysluplné. Pokud máte možnost tuto akci finančně podpořit, budeme rádi za jakýkoliv příspěvek na účet 4200397792/6800. Jeho majitelem je místní komunita salesiánů. Rádi vám na požádání vystavíme potvrzení o daru. Za vaši spolupráci děkujeme a těšíme se, až si naše nové hřiště přijdete po prázdninách vyzkoušet!

Chaloupky, tábory a jiná prázdninová dobrodružství

Výraz chaloupky se u nás v Žabovřeskách moc neujal. V salesiánském prostředí se tak říká prázdninovým akcím pro menší počet dětí, ke kterým patří rodinná atmosféra, modlitby, hry a přátelské vztahy mezi vedoucími a účastníky. Zkrátka přesně takovým táborům, jaké v Brně-Žabovřeskách každoročně pořádáme. Letos jich bude 23. Pro děti i pro vedoucí jsou to dlouho očekávané a často také dlouho vzpomínané dny, jejichž události a zážitky se nám vrývají hluboko do paměti. Možná proto, že na

sebe máme víc času. Nejen tu odpolední hodinku na kroužku nebo dvě hodinky v oratoři, ale celé dlouhé dny a noci, kdy můžeme společně vstávat, jíst, pracovat, bavit se, poznávat se navzájem v nových situacích. A třeba také proto, že nás tyto nové situace někdy překvapí. Vidíme se unavení, špinaví, mokří, nadšení nebo rozzlobení a učíme se s takovými situacemi pracovat. Právě na táborech možná můžeme jako děti i jako dospělí potkat sami sebe, druhého člověka – přítele, kamaráda, vychovatele – anebo dokonce potkat Pána Boha: úplně jiného, než jakého známe z kostela a z hodin náboženství. Pána Boha v dešti a v blátě, Pána Boha u ohně mezi strunami kytary nebo v očích člověka, který nás naučil vyhrávat i prohrávat ve fotbale. Přála bych všem účastníkům i vedoucím, aby něco takového na letošních táborech zažili. A rodičům, aby jim pak odpustili roztrhané oblečení a ztracené ponožky.

*Za Salesiánské středisko mládeže
Anežka Hesová*

Svědectví 2013

S čekateli na onu opéřovanou slavnost jsme se sešli o den dříve, a to v čele se sestrou Diankou a knězem Vaškem Jiráčkem. Nejprve jsme si nanečisto zkusili, jak bude mše svatá probíhat. Poté následovala slibovaná a slibná miniduchovní obnova s možností přistoupit ke svátosti smíření.

Ten den jsem byla plná hněvu a našťvalo mě skoro všechno, co mi přišlo pod ruku. Tušila jsem, že to není ten stav, při kterém chci přijmout svátost bířmovávní. Musela jsem asi být hodně rozčilená a zřejmě jsem plakala, protože mi Terezka nabízela kapesník a pomoc. Po zprvu zuřivě a následně dojemně promluvě s Bohem a po svěření se mé

kamarádce spolubiřmovankyni Peti nastal stav vybouření.

Víte, já nesnáším běhání. Takovou tu činnost, při které se člověk potí, funí a v horším případě vůbec nedýchá a při tom cítí, jak se mu zapalují lýtka a pomalu ale jistě přestává cítit své konečky prstů. Takže samozřejmě chápete, že se této aktivitě vyhýbám jako čert kříži. Přesto ve mně hlodalo něco, co se mi snažilo nabídnout k odreagování právě touto cestu. Tak jsem si dala do uší sluchátka a za taktů oblíbené písně I Don't Wanna Miss a Thing od kapely Aerosmith jsem se rozběhla po salesiánském hřišti.

Po patnácti kolečkách jsem přestala počítat. Poněvadž ráda zpívám, tak jsem

musela svůj sportovní výkon doprovodit hlasitým zpěvem a řevem válečného reka. Tančila jsem, skákala, točila se, padala, válela se, znovu běhala, smála se, plakala... Teď říkám, že to byla ta nejlepší náplast na mé rozpoložení. Už jsem byla v pohodě a mohla jsem se smířit s Pánem. Bylo to krásné, tak osvěžující a uklidňující. Znovu jsem si uvědomila, jak moc mě miluje, jak moc miluje všechny, i Tebe!

Vím, že mi odpustil rád a odpustí znovu. Těším se, až s ním budu zas a znova plakat štěstím.

Následující den s velkým D byl očekáván žízňovou touhou. V kostele jsem se snažila oprostít ode všech rušivých elementů a samotný obřad si prožít co možná nejintenzivněji. Když se mě na proběhlé birmování někdo zeptá, hrdě hlásím, že vše proběhlo úspěšně, a dokonce mi ukápl i pár slziček.

Opravdu jsem chtěla, aby ten den byl výjimečný, a proto už ráno při osobní modlitbě jsem prosila Pána o sílu, aby prožitý den byl modlitbou. Toužila jsem, aby všechny mé skutky byly konány v Jeho jménu, abych se v tento den snažila milovat lidi kolem sebe, jako on miluje mne. Jenomže jsem na to dost zapomínala a někdy jsem si i uvědomovala, že slovy nebo konáním někomu ubližuji. Má pýcha byla silnější a já si nesčetněkrát nenechala ujít příležitost někoho pokořit, zesměšnit, ublížit mu. Nezvládla

jsem to. Říkala jsem si: „Prostě jsi to prožela na plný čáre. Zase. Teď už to nemá cenu, kašli na to. Snad sis nemyslela, že najednou budeš svatá?“ Bylo to ještě těžší, protože jsem si uvědomovala, že jsem zklamala, že jsem nenaplnila očekávání našeho „Táty“. Nevydržela jsem ani 24 hodin nehřešit. To mě na tom užíralo nejvíc, zklamání sebe sama.

Ale v pondělí, když jsem se ze svých pocitů vypovídala přítelkyni Hátě (tady vidíte, že jsem ukecaný a dost důvěřivý člověk), řekla mi něco, co mě posadilo na zadek: „Není důležité, co děláme špatně, ale co dobře.“ A toto mínění navazuje na radu mého kamaráda Vítka: „Geniální je, že se ke Kristu můžeme pořád obracet a nikdy nám nezačne počítat, kolikrát jsme vybočili. Pořád můžeme začínat znovu.“ To byla slova, která mi vlila útěchu a klid do duše i hormonů.

A víte co, já si stejně nemyslím, že jsme schopni Boha zklamat. Jestli chceme žít plnohodnotný přátelský vztah prosycený láskou k Němu, tak pravidla nemusí existovat. Jednoduše až ten vztah bude úplný, tak pravidla nebudou. Ale do takového propojení rosteme celý život. Zklamat můžeme jenom tehdy, když od nás někdo něco požaduje. Ale zatím bych Jeho očekávání nazvala spíše vyhlídkami. Jak píše Paul Young ve své knize Chatrč, Pánova jediná vyhlídka je naše úplné odevzdání. Jsme to my.

Sabina Šlachtová

ze života farnosti

Biřmování 2013

I stáří je potřeba se učit

V seniorské rubrice Žabokuku se dnes potřetí necháme inspirovat Katolickým týdeníkem. Před dvěma lety otiskl rozhovor s Janem Lormanem, ředitelem občanského sdružení Život 90. K podzimu života má mnoho co říct. Otázky kladla Alena Scheinostová.

Prací pro seniory se zabýváte už dvacet let. Zdá se vám, že se starší lidé během té doby změnili a že se proměnilo jejich postavení a potřeby?

To je nesporné. Za dvacet let se vyměnila celá jedna generace a ta změna je obrovská. Mladší skupina seniorů má například lepší vztah k moderním technologiím, je sebevědomější, dokáže se chovat asertivněji. Situace starších lidí se změnila i díky změně režimu: Možnost každého ze seniorů ovlivňovat věci veřejné, kterou v minulosti neměli, je dnes jednoznačná. A změnily se i vztahy včetně těch ekonomických. Před dvaceti lety rodina ve svém hospodaření obvykle počítala i s příjmem pracujících důchodců. To už dnes tolik neplatí, už proto, že pro člověka nad 55 let bývá problém si najít nebo udržet zaměstnání. Ale stále se od starších lidí očekává nějaký příspěvek z důchodu. Mladí stále chodí za svými rodiči nebo prarodiči, kteří jim peníze většinou dají, aby je neklamali a také aby si udrželi svůj význam v rodině, i když sami nemají nazbyt.

Jak je to s mezigeneračními vztahy?

Postupně dostávají dramatickou podobu. Často se totiž tvrdí, že společnost

„musí platit“ starobní důchodce, což je velmi nefér a neetické, protože to, co my zaplatíme dnes, budou platit zase naše děti na naše vlastní důchody. Tato tvrzení ovšem vzbuzují negativní pocity vůči nejstarší generaci a způsobují i to, že si nejstarší generace sama namlouvá svoji nepotřebnost a přehrává se do role chudých, šedivých starých lidí, kteří nesmějí vyčnívat, mají chodit nenápadně oblečení a nemají mít žádný majetek – protože žijí z příspěvků svých dětí a vnuků. Tím je bohužel česká společnost reálně rozdělená a je velmi důležité na to upozorňovat, neboť tento jev se může velmi nebezpečně vystupňovat.

Přispívají k tomu také média, zabývající se především zobrazováním mládí a jeho zájmů a hodnot?

Ano. Málokdy se setkáme s tím, že by se v médiích objevily informace o tom, že i starší lidé dokáží být užiteční. Přitom mezi seniory má společnost potenciál, který tu v minulosti nebyl:

To, že dnes žijeme déle, znamená, že tu jsou lidé, kteří jsou ještě schopní udělat spoustu práce. Současná nejstarší generace je mnohem zdravější než naši předchůdci před dvaceti lety, a tak lidé, kterým je dnes šedesát, sedmdesát let, dokáží normálně pracovat jako ti, jimž před dvaceti, třiceti lety bylo padesát. Prodloužený lidský věk v žádném případě neznamená prodloužení doby, kdy jsme nemocní, neschopní se podílet na vytváření dalších hodnot. Zároveň s věkem se totiž prodloužilo také zdraví – a tudíž období, kdy jsme závislí na péči okolí, je v podstatě stejně dlouhé jako dřív, jenom se posunulo o několik let dál. A kromě toho: My si neuvědomujeme, že lidský život dozrává až těsně před smrtí. Teprve tam, když vidíme svůj život jako celek, jej můžeme hodnotit. Mediální adorování produktivního věku, výkonu je strašná chyba. Člověk výkonu přehlíží spoustu věcí, protože je zapražený jako tažný kůň a nemá odstu p. Ve stáří už je ale člověk odstu pu schopen a dokáže přijímat vše, co se kolem něj děje – a to je důležitá kvalita pro nás pro všechny

Jaké hodnoty se podle vašich zkušeností ukazují pro seniory jako nejdůležitější?

Pro každého z nás je velmi důležité, abychom měli pocit osobního významu – ten je mnohem podstatnější než třeba pocit bohatství. A ve stáří je tento pocit, že jsem tady k něčemu, že jsem užitečný, naprosto zásadní. Mnohem víc než pe-

něz si člověk ve stáří váží také dobrých mezilidských vztahů a je na nich daleko více závislý. Podle naší praxe se starší lidé nejvíce obávají ztráty zdraví a samoty, kterou prožívají velmi bolestně.

Často se hovoří o potřebě důstojného stáří. Jak si je představujete?

Byl bych rád, aby společnost pocho-pila, že i ve stáří má člověk právo na to být respektován. Ke svým vrstevníkům se přirozeně chováme s respektem, ale stáří provází zvyk odebírat lidem právo vlastnit sebe sama, rozhodovat o sobě: „My to radši uděláme za tebe, hezky se koukej...“ Se staršími lidmi se snadno manipuluje, protože už nemají dostatek energie a síly, jsou křehcí a nedokáží se ubránit v situaci, kdy potřebují péči, ale rádi by o ní také rozhodovali. Oni chtějí rozhodovat – o té péči, o svých životech, o tom, zda budou bydlet tam nebo tam, doma nebo v domově, ale samozřejmě i v celé škále drobných všednodenních záležitostí. A jestliže si pak někdo toto právo o nich rozhodovat uzurpuje, že například zkrátka půjdou do domova, protože „je to pro ně nejlepší“ – pak je to nedůstojné.

Jak si stojí ve vztahu ke svým nejstarším členům dnešní rodiny?

Rodina i v dnešní době hraje pro starší lidi jednu z nejpodstatnějších rolí. Nicméně tím, jak jsme se pod vlivem industrializace naučili vše dělit na části a fáze, jsme založili i princip, že by staří

lidé měli žít jinde, ne pohromadě s rodinou. Stejně tak jsme začali oddělovat od rodiny i smrt, takže se umírá v nemocnicích a léčebnách a rodina není svědkem posledních chvil svého blízkého. A to je velká chyba – nejen kvůli těm, kteří na konci svých dnů na tomto světě touží říct poslední slova ke svým dětem, dokud je vidí kolem sebe, a velmi se trápí, když tu možnost nemají. A jestliže přirozenou smrt vytlačujeme ze svých životů a nechceme s ní nic mít, ochuzujeme sami sebe. My sami pro svůj život, který jednou vyvrcholí ve smrti, totiž potřebujeme vidět, jak tato chvíle vypadá, abychom se na ni připravili.

Je stáří obdobím, z něž je třeba mít obavy, nebo se na ně lze i těšit?

Stáří je potřeba si připravit stejně tak jako jiné etapy života. Když jsme malí, učíme se chodit a mluvit, pak jdeme do školy, kde nás naučí číst a psát, potom se učíme, čím bychom byli co platní v zaměstnání. Úplně ale zapomínáme na to, že by nás také měl někdo učit, jak se žije ve stáří. Když člověk něco nezná, přirozeně se toho bojí. Poznáme-li to ale včas, můžeme pak ve stáří zažívat nikoliv jen chvílky radosti, ale být i skutečně šťastní.

Lucie Kučerová

Biblické jmenování na prázdniny

Ahoj děti! Čekají vás prázdniny a s nimi tábory, cestování a seznamování se s novými kamarády. Ještě než se volna dočkáte, můžete se znova seznámit se známými biblickými postavami. Jejich jména

pro vás asi nebudou novinkou. Vepíšete je správně do řádků?

Žabokuk vám přeje takové prázdniny, při kterých se vám to vše z tajenky bude jen a jen vyhýbat.

Lucie Kučerová

milovaný apoštol

Jákobův chlupatý bratr

apoštol zrádce

Šavel po obrácení

první žena

Kristovo jméno

Ježíšova matka

nejmladší Jákobův syn

Ježíšův pěstoun

první z apoštolů

první muž

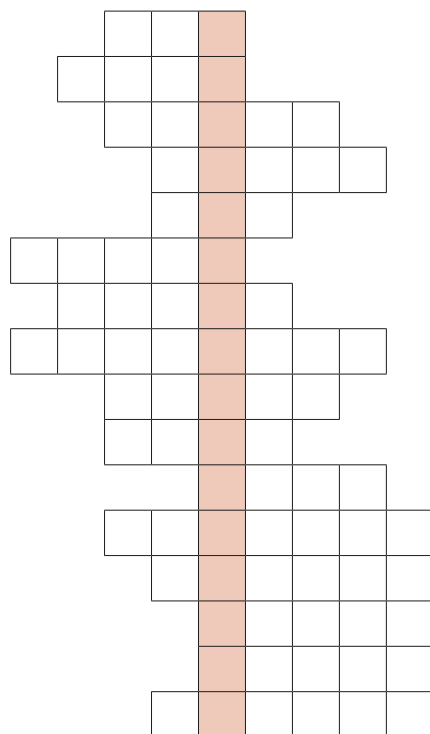
muž víry a otec Izáka

kdo vyvedl Židy z Egypta

Abrahamova manželka

„nevěřící“ apoštol

původní jméno apoštola Petra

Brýle pro Afriku

I když už máte po jarním úklidu, možná víte, tušíte, že se někde všuplíku či krabici povalují staré nepotřebné brýle. Nepotřebné pro vás, ale lidem v Africe ještě mohou prokázat velmi dobrou službu. Farní charita se připojila k akci Brýle pro Afriku, ke sběru brýlí, které budou potom posílány potřebným. Krabice na brýle bude dlouhodobě umístěna

v hovorňě – knihovně na chodbě vedle zákristie. Akci organizuje mezinárodní dobrovolnická organizace Lion Clubs Internatinol, program má příznačné jméno Lví oko.

*Za Farní charitu Petra
a Martin Tůmovi*

Výstava Diecézního muzea v Brně: KOTVA A PRAMEN

Ve středu 5. června 2013 v 17.00 hodin zahájí biskup Vojtěch Cikrle v sále brněnského biskupství (Petrov 2) vernisáž výstavy Diecézního muzea v Brně nazvané Kotva a pramen - cyrilometodějská tradice a kostely sv. Klimenta na Moravě.
Vede: P. Radek Gottwald SDB
Kontakt: radekgo@seznam.cz

Duchovní cvičení v Jeníkově 24. – 29. září 2013

Téma: Jak znovu najít radost?
Jak: v tichu
Vede: P. Radek Gottwald SDB
Kontakt: radekgo@seznam.cz

Indiánské a kovbojské vtipy

Malý Indián tancoval okolo ohně, až ho ten nakonec ožehl. Maminka ho napomíná: „Kolikrát jsem ti říkala, aby sis nehrál s telefonem!“

Vinnetou vyjde ze stanu, dostane ránu mezi oči a klesne k zemi.

Za ním vyjde Old Shatterhand, dostane ránu mezi oči a také klesne k zemi. Po chvíli se oba probírají a Vinnetou praví: „Můj bílý bratr také šlápl na hrábě?“

Ptá se farář kovboje: „Johne, označil jsi včera všechny zvířata, jak jsem ti předevčírem prikázal?“

„Označil.“

„A měl jsi s tím hodně práce?“

„S dobyt看em ani ne, ale s těmi včelami to bylo strašné.“

Přijde kovboj do salonu a vidí, jak u jednoho stolu sedí pěkná ženská. Přemýšlí,

jak by se s ní seznámil. Potom vytáhne bouchačku a všechny ostatní postřílí. Pak si přisedne k té ženě a povídá: „A co vy tady slečno, tak sama.“

Přijde šerif do salonu a vidí na zemi mrtvého muže. Ptá se tedy barmana:

„Hráč?“

„Jo.“

„Falešný?“

„Jo.“

„Poker?“

„Ne, housle.“

Pistolník Bill rozrazí dveře od salonu a zařve: „Kdo je Bill?“

Všichni se krčí a ani nedutají, protože Bill je známý zabiják. Až barman říká: „Všichni přece víme, že Bill jsi ty.“

Bill ani nemrkne a střelí barmana mezi oči, vyfoukne dým z koltu a řekne: „Moc věděl.“

ZKUSTE JEN NA CHVÍLI PŘERUŠIT PRÁCI
A ZKROŤTE SVOU MYSL K MEDITACI.

JAK JENOM PROJÍT DO PŘEDSÍNĚ NEBE,
KDYŽ ČASTO MILUJI JENOM SÁM SEBE.
BOŽÍ SLOVO USVĚDČUJE, JAK MÁLO UMÍM MILOVAT.
TY, CO MAJÍ RÁDI MĚ, TO JEŠTĚ – SNAD.

ŽIVOTEM RADOSTNĚ PROJDU JEN SOTVA,
V JEŽÍŠI KDYŽ NENÍ NADĚJE KOTVA.
JEMU DNES STAČÍ ŘÍCT SVOJE ANO,
VEDLE NÁS STÁLE JE BEZPEČNÉ LANO.

JEDNA VĚC JE NÁM VŠEM JISTÁ,
SÁM PÁN PRO NÁS MÍSTO CHYSTÁ.
VE ZKOUŠKÁCH ČI V DOBĚ TÍSNÍ
ÚRYVEK ČTI Z PÍSNĚ – PÍSNÍ.

AŽ SHOŘÍ SLÁMA, PLEVEL I VATA,
KÉŽ ZE MĚ ZŮSTANE ZRNÍČKO ZLATA.
ZE ZRNKA LÁSKY VYROSTE KLAS.
TO PŘEJI SÁM SOBĚ I KAŽDĚMU Z VÁS.

JAN ŠLACHTA